

De wijze waarop *Adoxus obscurus* L. zich, op den rug liggende, weet om te keeren.

Onlangs kreeg ik een levend exemplaar van *Adoxus obscurus* L. in een doosje; bij het uitschudden van het doosje op een papier, viel het dier toevallig op den rug en werd ik getroffen door de eigenaardige manier, waarop het dier weer op zijne pooten terecht kwam. Deze wijze was zoo afwijkend van alles wat ik tot nu toe daaromtrent gezien had, dat ik het dier opnieuw op den rug legde en, hoe dikwijls ik het experiment ook herhaalde, steeds manoeevreerde het dier op dezelfde wijze.

Gewoonlijk gaat een op den rug liggende kever (kniptorren uitgezonderd, ofschoon deze de gewone wijze ook wel toepassen) uit roeien met alle pooten, totdat ergens een klauw wat weet aan te haken; stevig vasthoudende trekt het dier zich dan zijdelings om. Soms ziet men de dieren door optillen van eene vleugelscheede, of op andere wijze, eerst iets schuins gaan liggen, om zodoende aan de andere zijde het aanhaken te vergemakkelijken.

Adoxus maakt eerst ook wel eenige roeibewegingen, maar gaat toch spoedig meer systematisch te werk. Hij brengt zijne lange achterpooten zooveel mogelijk dorsaal en raakt zodoende gemakkelijk grond. Dan, al schuifelend, brengt hij beide achterpooten aan weerszijden zooveel mogelijk naar voren, ongeveer ter halver hoogte van de lichaamsas en brengt ze tevens zoo dicht mogelijk bij het lichaam, de tarsen naar buiten gericht. Heeft hij nu goed vast, dan strekt hij de achterpooten, waardoor de achterpooten eene poort, ik zou haast zeggen een rekstok vormen. Bij dit opheffen laat het dier zijn kop dicht bij den grond, terwijl het achterlijf wordt opgetild; ten slotte staat het als 't ware op zijn hoofd, echter alleen steunende op de achterpooten. In deze positie, zou men meenen, heeft het dier de kop nog slechts iets naar achteren te brengen, om op zijne

pooten terecht te komen. Dit gebeurt echter niet. In eens toch neemt het dier een zwaai, juist de andere zijde om, het achterlijf schiet onder den boog der achterpooten door, het dier komt op zijne pooten terecht en loopt triomfantelijk verder.

Wanneer men het op den rug liggende dier van de rechterzijde bekijkt, maakt het dus eerst een draai van 90° in de richting tegengesteld aan die van de wijzers van een uurwerk, waarbij het draaipunt geleidelijk hooger komt, om dan een draai van 270° te maken in de richting der wijzers, waarbij het draaipunt (de achtste coxae) op ééne hoogte blijft.

Het zou de moeite waard zijn, om na te gaan, of meer dieren met lange achterpooten en kort achterlijf dergelijke acrobatische rekstoktoeren met hunne achtercoxae kunnen verrichten.

D. MAC GILLAVRY.

BOEKAANKONDIGING.

Fauna van Nederland, I, Mariene Copepoden, door
Dr P. J. van Breemen.

Door de Nederlandsche Dierkundige Vereeniging is een eerste begin gemaakt met het uitgeven eener »Fauna van Nederland«. Deze zal bestaan uit eene serie van systematische bewerkingen der verschillende diergroepen in ons land.

De verhandelingen zullen op ongezette tijden in het licht verschijnen, en elk afzonderlijk verkrijgbaar zijn bij de Firma v.h. E. J. Brill te Leiden.

Het eerst verschenen nummer, bewerkt door Dr. P. J. van Breemen, behandelt de mariene Plankton-Coxepoden, voor zoverre deze van het Nederlandsche Noordzeegebied, de Wadden